

Tóth Imre

Közöny

*Buddha akartam lenni, és meg akartam
menteni a világot.*

*Kietlen közönnyel forog a mennybolt, és
hordalékot is hoz bőven.*

*Vas és gyémánt hull időnként az égből.
Az istenek is forognak fenn, a távoli úrállomáson,
nevetnek, és szánakoznak rajtunk létrehozóink,
szükség esetén állítanak életünkön és génjeinken.
Halhatatlanságuk és tudásuk emeli őket fölénk,
de saját testükből és szellemükből gyúrtak minket,
halandó másolatukat.*

*Régebben még szálltak közénk, de már nem
jönnek, mert elvetettük a súlykot.*

Magunkkal végzünk, vagy ők törölnek el, ki tudja?

*Az istenek közönnyel hullatták vas és
gyémánt könnyeik,
arcukon termőre fordult az idő.*

*Fénylő aranykorunk sötétlő vaskorba
hanyatlott, és összeomlott a védelem.*